

(BH12/9)

Ook zonder nieren nog altijd 'Mon Kanon'

OP DE VOORAVOND VAN ZIJN 75STE VERJAARDAG BLIKT EDMOND DE VOS TERUG OP ZIJN RIJK GEVULD LEVEN

BRUGGE ◀ Van flessenwasser over profvoetballer bij Club Brugge tot zaakvoerder van een van de bekendste Brugse sportwinkels ooit. Aan de vooravond van zijn 75ste verjaardag blikt Edmond 'Mon Kanon' De Vos terug op zijn rijk gevuld leven.

DOOR OLIVIER NEESE

Kijkend op de vesten nabij de Smedenpoort zit Edmond De Vos in zijn ruim appartement op de derde verdieping ons op te wachten. Op de eettafel liggen de fotoboeken en knipselmappen al klaar. *Mon* straalt. "Maar we gaan niet enkel over voetbal praten, hé", zegt hij meteen. "Breng maar het volledige verhaal."

Met dat laatste doelt hij op zijn gezondheid, want al bijna vier jaar leeft hij zonder nieren. "Drie keer per week moet ik naar de nierdialyse: dinsdag, donderdag en zaterdag", vertelt hij. "Alles wat ik drink, blijft nu *zitten*. Twaalf dagen geen dialyse, die telkens zo'n vier uur duurt, en 't zou *gepasseerd* zijn."

Speciaal voor dit interview heeft hij de data van zijn nierdialyses laten aanpassen. "Na zo'n nierfunctie vervangende kuur ben ik doodop, die dagen moet ik niets anders meer plannen. Het ziekenhuis zag het ei-

Edmond 'Mon Kanon' De Vos omringt door zijn nageslacht. We herkennen boven v.l.n.r. zoon Gino, achterkleinzoon Seppe en kleindochter Sofie. Onder v.l.n.r. achterkleinzoon Vico, echtgenote Jeanine, Edmond De Vos, kleindochter Stefanie en achterkleinzoon Robbe. (Foto FP)

BIO

Edmond De Vos

PRIVÉ

Geboren op 11 april 1939 in Sint-Michiels. Woont nu in Brugge centrum, nabij de Smedenpoort. Is getrouwd op 27 augustus 1960 met Jeannie Aelvoet, met wie hij één zoon kreeg: Gino. Heeft twee kleindochters: Stefanie en Sofie en drie achterkleinzonen: Seppe en Robbe (Stefanie) en Vic (Sofie).

LOOPBAAN

Na een opleiding aan de gemeenteschool in Sint-Michiels ging hij aan de slag bij zijn vader, die thuis likeuren brouwde. Werkte drie jaar bij Bakkerij Copman in Sint-Andries, elf jaar in De Gistfabriek in Brugge en één jaar bij Plastic Shop in Loppem. Daarna, tot aan zijn pensioen op zijn vijftigste, baatte hij zijn eigen sportwinkel Mon De Vos Sport uit. Behoorde zes seizoenen tot de eerste ploeg van Club Brugge.

VRIJE TIJD

Was 17 jaar voorzitter van Turnkring Rust Roest Brugge. Zette zich in voor gehandicapten sport. Was jarenlang ondervoorzitter en beheerder van vakantiecentrum Mont Les Champs in het Ardense Bohan.

genlijk niet graag gebeuren. *Jij moet het weten*, waarschuwden ze me, maar ik hield voet bij stuk. *Ik heb een interview, ik kom niet!* Maar noteer maar in grote, dikke letters: een dikke pluim voor iedereen op de dienst dialyse aan het AZ Sint-Jan. Ook al is twee derde daar voor Cercle Brugge." (*lacht*)

LIKEUR MIFAJEAU

Edmond De Vos groeide op in de Josphe Wautersstraat als middelste van zeven kinderen. Terwijl moeder Irène voor de kroost en het huishouden zorgde, brouwde vader Marcel achteraan in zijn *boeie* zijn eigen *korten drank* en bevoorradde daarmee alle cafés in Brugge. "Onze likeur heette MIFAJEAU, gebaseerd op de eerste letters van onze voornamen: Marcel, Irène en kinderen Fernand, André, Julien, Edmond, Annie en Ugette. Later kwam ook nog Nelly. Van jongs af aan moesten we meehelpen met de familiezaak: flessen wassen, etiketten afweken..."

Op zijn veertiende ging Edmond aan de slag als bakkergast bij Bakkerij Copman in Sint-Andries. Nachtwerk. En niet alleen moest hij de pistolets en boterkoeken bak-

"Mijn trapkracht had ik te danken door dagelijks 200 broden met een triporteur rond te voeren"

ken, daarna moest hij het brood ook naar de klanten brengen. "Met een triporteur", herinnert Edmond De Vos zich. "Die bakfiets zat telkens vol met 150 à 200 broden. Ik had zelfs telkens een hond mee om de zware kar te helpen trekken. Ik vergeet het nooit: op een dag was het barkoud, had het centimeters gesneeuwd en stond de hond te bibberen. Omdat mijn kar toch bijna leeg was, had ik hem in de bak gestoken. Maar een dame had dat gezien en ze belde meteen naar mijn baas dat ze ons brood niet meer moest hebben..." (*lacht*)

Intussen had Edmond De Vos zich aangesloten bij Club Brugge. "Bakker Copman was een echte Cercleman. Als Cercle verloren had, moest ik me koest houden, hoor." (*lacht*) Hoe ik bij blauw-zwart terecht kwam? Ik woonde niet ver van De Klokke

en na school gingen we daar – de poort stond toch open – voetballen. Ik shotte vooral met een bal tegen de muur, op blote voeten. Op een bepaald moment kwam bestuurslid Willy Lagasse naar mij. *Wel meneer, ge kan gie wel goe shott'n*. Hij nam me mee naar zijn bureau, waar het vol stond met versleten schoenen. Hij gaf me een paar en zei: *da gaot vele beter zin*. Maar ik moest wel eerst een aansluitingskaart tekenen." (*lacht*) Ik had het zitten, maar ik was content."

'MON KANON'

Als jeugdspeler stroomde Edmond De Vos – die 's nachts in de bakkerij bleef werken en dan rechtstreeks naar zijn zondagwedstrijd ging – door naar de eerste ploeg, waar hij op zijn achttiende mocht debuteren. "Een verjaardagscadeau", lacht hij. Zijn hoogtepunt beleefde hij in het seizoen 1961-1962, toen hij in de derby tegen Cercle Brugge de verlossende 0-2 scoorde. "Een prachtgoal, een vrije trap van buiten de caré. De bal zat erin en niemand had het gezien, zelfs ik niet. Pas toen ik de arbiter naar het midden zag lopen, wist ik dat ik gescoord had." (*lacht*) Een journalist heeft me toen de bijnaam *Mon Kanon* gegeven."

(BH12/10)

Een aansprekkende titel die zo een eigen leven begon te leiden, dat zelfs de Clubsupporters er een aanmoedigingsnummer van maakten: *Mon Kanon, Je schiet ip ne ballon...*

“Mijn krachtige trap – zowel met links als rechts – was mijn handelsmerk, wellicht te danken aan de dagelijkse tochten met de triporteur vol broden. Ik herinner me nog de keeper van Diest. Hij wilde zich niet geven, maar na de match waren zijn polsen haast lam. (lacht) In het vroeger WM-systeem (de voorloper van de nu gebruikelijke 4-4-2, red.) was scoren een kleintje. Als ik hem goed op mijn voet had, moest je er niet meer naar kijken...”

SPAARBOEKJE

Edmond De Vos behoorde uiteindelijk zes seizoenen tot het eerste elftal van blauw-zwart, waarbij hij Club in 1959 opnieuw naar eerste klasse hielp promoveren. “Ik heb er een mooi spaarboekje aan overgehouden. Letterlijk, want al wat ik verdiende bij Club, werd gestort op een boekje. Dat komt door Marcel Van Vyve. Hij wist dat het geld anders naar de familiezaak zou gaan en zei: *Mon, zou je niet beter alles op een spaarboek bij de Club zetten, voor wanneer je trouwt?* Thuis waren ze boos, maar dat is wel mijn geluk geweest. En ik heb nooit een frank vermoost. Voetballen bij Club combineerde ik – na mijn bakkerscarrière – immers met werken in de Gistfabriek. Ik stond aan de pakmachine, in ploegensysteem.”

Na zes jaar verliet hij Club Brugge voor FC Roeselare, deels als pasmunt voor Johny Thio, die de omgekeerde beweging maakte. “Zes mooie seizoenen in eerste provinciale, daarna ben ik gestopt met voetballen, om trainer te worden bij achtereenvolgens Loppem, Zomergem en Sluis.”

EXTRA LARGE SCHELLEN

Mon Kanon had intussen in het centrum van Brugge een sportwinkel geopend. “Toen ik voetbalde bij Roeselare – onder trainer en gewezen Gouden Schoen Roland Storme – ging ik viermaal per week met hem in het Tillegembos trainen. Op een van die tochtjes zei hij dat het niet goed ging met de sportwinkel in de Academiestraat en vroeg hij me: *waarom begin jij niet met zo'n winkel?* Ik sprak erover met mijn schoonvader, maar hij vroeg: *waar ga je dat geld halen?* Ik zei: *jij hebt toch een mooie portemonnee?* (lacht) En met zijn steun – hij was directeur in de binnenscheepvaart – waren we vertrokken.”

Mon De Vos Sport bevond zich eerst in de Sint-Jacobsstraat. “Bij de opstart deed ik eigenlijk twee jobs: de Gistfabriek en de sportwinkel. Hoe je dat doet? *Deure doen, hé.* Maar dat is hier een krak. (wijst naar zijn echtgenote) Jeannie heeft haar job opgegeven om de sportwinkel open te houden. Ze werd door iedereen graag gezien. De taken hadden we ook goed verdeeld: de balsporten voor mij, de rest voor mijn vrouw: zwemmerief, ballet...” Jeannie: “En ook judo. We verkochten schelpen en als ik dan aan de mannen vroeg of ze een small, medium of large moesten hebben, zeiden de judoka's altijd: *extra large!*” (lacht)

GOLDEN RETRIEVERS

Na een reorganisatie bij de Gistfabriek kreeg Edmond, na elf jaar, zijn ontslag. “Ik heb nog een jaar gewerkt bij Plastic Shop in Loppem – weer onder een Cercleman – om dan vervolgens voltijds naar de sportwinkel te gaan. Weet je dat ik leverde aan 300 ploegen? Van truitjes en broeken, tot de sokken en schoenen. In de minivoetbalcompetitie Gruuthof – waarin we drie jaar op rij kampioen werden met een familieploegje – waren 76 van de 78 aangesloten ploegen klant bij ons. Een fabriekje in Zo-

mergem werkte vier dagen per week louter voor mij. Iedere woensdag en vrijdag laadde ik er mijn auto vol.”

De winkel was zo succesvol dat het al snel verhuisde naar de hoek van de Eiermarkt, waar later Olivier Strelli en nu kledingzaak Rue Nord zich vestigde. “Ik had zeven mensen onder me en werd door Adidas gedecoreerd om de vijfde beste sportwinkel van België te hebben”, weet Edmond De Vos. “We hadden twee blikvangers: onze etalage, die dag en nacht verlicht was en waarin een trapeze voortdurend op en neer ging, én Picon en Kim. Twee golden retrievers. In heel België waren er toen nog maar acht. Ze lagen iedere dag op de zulle en de ouders móesten van hun kinderen voor of na school langs onze winkel passeren om die beesten eens te aaien. Maar volk! En foto's die er genomen werden!”

In 1990 – op zijn vijftigste – gaf Edmond de fakkel door aan zoon Gino, die in de Sint-Jacobsstraat – waar later Photo Hall was – al een eigen sportwinkel met drie personeels-

“Mijn sportwinkel leverde aan 300 ploegen. Een fabriekje werkte vier dagen per week louter voor mij”

leden had. “Hij was een specialist in tennis en skiën, zeker in het aanpassen van skischoenen voor mensen met verschillende of veranderende voeten.”

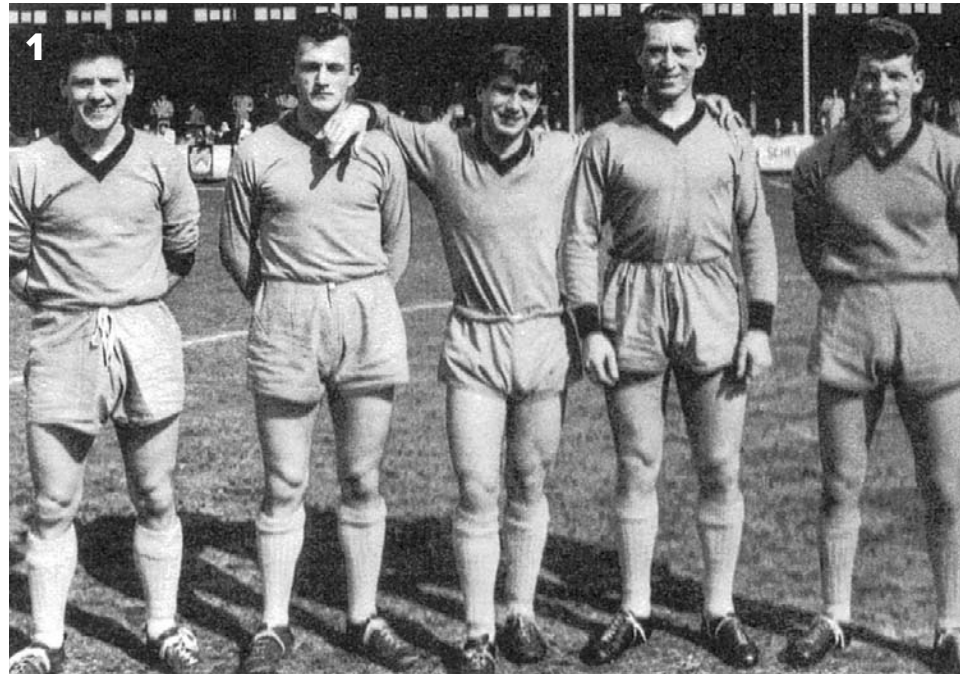
PARALYMPICS

Hoe groot zijn hart voor de balsporten ook was én ondanks dat hij zeventien jaar lang als voorzitter van Turnkring Rust Roest zetelde (“Begonnen bij 600 leden en vertrokken bij 1.600 leden, zeven zalen en negen lesgevers”), één bepaalde sport draagt Edmond De Vos nog meer in zijn hart: gehandicaptensport. “André Raes, een goeie vriend en de voorzitter van de Belgische Sportfederatie voor Gehandicapten, kwam bij ons achter een uitrusting voor de nationale ploeg. Bij het nemen van de maten, vertelde een van die knapen dat hij nog maar vier weken te leven had, maar dat hij zo trots was dat hij toch nog mee mocht met de nationale ploeg. De vriendelijkheid van iedereen, dat trof me.”

“Jaren ben ik hun sponsor geweest, waarbij ik zelfs mee mocht naar de Paralympics in Toronto. Maar het mooiste moment was een voetbalevenement in Gits, waarbij koningin Fabiola de medailles kwam uitreiken. Daarnaast heb ik me ook ingezet voor de rolstoelbasketters van SV Sint-Jan. Mijn bewondering voor hoe die mensen – meestal na een ongeval – nooit het hoofd laten hangen, is immens groot.”

Ze golden ook als voorbeeld voor *Mon*, want ondanks de mindere gezondheid, geniet hij nog van elke dag. “Er is één kantelmoment geweest”, zegt hij. “In 1996 werd ik plots onwel na een fietsritje. De dokter stuurde me meteen naar de spoed. Een hartinfarct. En dan is de miserie begonnen. Intussen dertien operaties. Naast het hart – waar intussen ook een nieuwe klep inzit – en nieren, volgden ook ingrepen aan mijn prostaat, mijn been... Ik zit vol vervangstukken. Het is niet te geloven dat ik hier nog ben. Maar mijn dokter zeg altijd: *zolang het geen kanker is, kunnen we veel doen.*”

“Ik heb veel te danken aan mijn echtgenote. Nog elke week trekken we er samen op uit. Ik ben gelukkig met mijn zoon, klein- en achterkleinkinderen, die iedere week langskomen. Ik kan niet stilzitten. Ja, ook zonder nieren ben ik nog *Mon Kanon.*” (lacht)

1. De voorlinie van de eerste ploeg van Club Brugge in 1962: We herkennen v.l.n.r. Guido Van Pottelberghe, Edmond De Vos, Robert 'Berre' Deurwaerder, Hubert Herssens en André Tieren-teyn. (GF)

2. Een Poolse tegenstander van Club Brugge mocht van blauw-zwart naar sportwinkel Mon De Vos Sport komen om een sporttas op te halen. We herkennen 'Mon Kanon' vooraan, de tweede persoon van rechts. (GF)

3. Koningin Fabiola, met naast haar Edmond De Vos, kwam naar Gits om tijdens een voetbaltoernooi voor kinderen met een handicap de medailles uit te reiken. (GF)